

„Mis maa see selline küll on?”

Nii on öelnud meie kallis kirjanik Margus Kõnnula ükskord:

Nurgakivi küljes kinni
küljes kinni olen ma.
See mul pandi enne juba
enne kui sain sündida.
Nurgakivi läheduses
võin vaid ringi kõndida.
Kaugemale matkamiseks
raske ennast sundida.
Sest seal kivi all on tähtsad
stiilipuhtad puruehtsad
oma ajastule truud
esivanemate luud.

Armas koolipere! Armas Eesti!

Järjekordne sündmusterohke aasta on möödunud. Mina olen saanud aasta vanemaks. Teie olete saanud aasta vanemaks. MEIE oleme saanud aasta vanemaks. Siinkohal ma ei mõtle meid kui inimesi, vaid meid kui riiki. Mida teeks riik ilma rahvata ja mida rahvas ilma riigita?

Võib olla meil polegi ühtki mäge, vaid metsad lõputud ja laukasood. Kuid siinne rahvas ONGI täis imeväge ja kummalised meie laululood. Enamus eestlasi tunnevad selle laulu silmapilk ära, ning külmavärinadki võib olla üle selja jooksevad. Jah, ma tean et ma lugesin seda natuke vales järjekorras ja natuke teiste sõnadega, kuid kõik ei saagi õigesti olla ega minna. Eestigi ei tee kõike kümme kümnest. Vaid me kõik eksime ning üritame seejärel asju paremaks ajada. Ning kui

juhtus, siis juhtus, juba möödus, unustatud.

Siinkohal ütleksin, et ärme vingu oma mineviku üle ega ärme tee nägu, et oleme ainukesed kannatajad. Ärme võrdle meie armast väikest Eestit mõnede teiste riikidega. Kui nemad ongi maailmas top kümnes, siis las nad olla. Las meie oleme uhked, et oleme sündinud maal, mis saab meid nõnda kinni hoida ning me isegi ei tea, millega ta seda teeb!

Pühendan selle Eestile, kui ka kõigile neile, kes tunnevad, et see on neile pühendatud! Oleme uhked ja tänulikud kõigele, mis meil on ning kõigile, kes on sellele kaasa aidanud!

AITÄH teile! Me teame, kes me oleme, kuid ärme unusta, kes me olime!

Aitäh sulle mu kodumaa, mu isamaa

Aitäh!

Elagu Eesti!

Marko Maisalu 10H